

ประวัติความเป็นมา

(หมอกลับ จิตจำ)

หมอกลับ จิตจำ เป็นคนพิปูนโดยกำเนิด เกิดเมื่อ พ.ศ. 2485 (เสียชีวิตแล้ว) เป็นบุตรของหมอแจ้ง จิตจำ และนางจิบ ราชฉนิ หมอกลับมีพี่น้อง 5 คน

ในปี พ.ศ. 2526 หมอแจ้งพ่อของหมอกลับซึ่งเป็นหมอแผนโบราณ ที่สามารถรักษาโรคไข้ป่า ออกหัด อีสุกอีใส แผลไฟไหม้น้ำร้อนลวก ถูกน้ำกรด – ด่าง หรือสารเคมี และยังเป็นศิษย์พ่อท่านคล้าย ได้เสียชีวิต หมอกลับก็ได้รับสืบทอดความเป็นหมอของพ่อ นั่น ซึ่งการสืบทอดจะต้องเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด และเป็นบุคคลที่ “ครูหมอ” เลือกสรรแล้วว่ามีความเหมาะสม ก็ต้องเป็นคนดีมีศีลธรรม มีจิตใจเมตตา

หมอกลับบอกว่าคาถาที่ครูหมอให้ไว้อ่านเพียงครั้งเดียวก็จำได้ จึงได้เริ่มทำน้ำมันปรุงยาประกอบด้วยน้ำมันมะพร้าว น้ำมันดของพ่อท่านคล้าย ขี้ผึ้งจากผึ้งป่า (ขี้สาผึ้ง) และใช้คาถาที่ได้จากครูหมอ โดยใช้ไม้กวานให้ตัวยาเข้ากันเป็นเนื้อเดียว แล้วนำไปบรรจุขวดปลูกเสกด้วยคาถาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากปรุงยาเสร็จ ชาวบ้านในชุมชนที่เคยรู้เรื่องยาทั้งที่เคยรักษาและเห็นการรักษา ก็ทยอยมาซื้อยากันจนหมดยา หมอกลับจึงได้สืบทอดความเป็นหมออย่างเต็มตัว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และทำให้หมอกลับนึกถึงคำของอาจารย์ชม ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพ่อท่านคล้ายที่คอย

ชี้แนะให้รับช่วงสืบทอดความเป็นหมอต่อดจากพ่อ จึงยิ่งภาคภูมิใจในความเป็นหมอที่ถูกเลือกสรรทั้งจากครุหมอ และพระสงฆ์ซึ่งเป็นที่เคารพศรัทธาของคนทั่วไป

คนที่ใช้คนแรกที่สร้างชื่อเสียงให้กับหมอกลับ คือ นายทวีศักดิ์ จันทร์ชม ซึ่งประสบอุบัติเหตุถูกน้ำร้อนลวกขณะที่กำลังช่วยงานแต่งงานที่บ้านของตนเอง โดยได้ทำหน้าที่ต้มน้ำร้อนที่จะใช้ในการลวกหมู ที่ฆ่าแล้ว เพื่อเตรียมเป็นอาหารเลี้ยงแขกที่มาในงาน ในขณะที่น้ำกำลังเดือดนายทวีศักดิ์กับเพื่อน ได้ห้ามหมูมาเพื่อจะเอาหมูลงกระทะน้ำร้อน บังเอิญเกิดสะดุด ห่อนไม้พื้นเสียดการทรงตัวหกล้ม ไปกระแทกกระทะน้ำร้อน ถูกน้ำร้อนลวก บริเวณแผ่นหลังและแขน พุพอง ปวดแสบปวดร้อนสุดแสนทรมาน

หลานหมอกลับซึ่งเป็นญาติของผู้ป่วยได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย จึงพาผู้ป่วยไปรักษาที่บ้านหมอกลับ ปรากฏว่าน้ำมันที่ใช้รักษาผู้ป่วยหมด เลยต้องทำการปรุงน้ำมันกันใหม่ ขณะที่หมอกลับกำลังปรุงน้ำมันอยู่นั้น ได้เอามือลงไปกวนน้ำมันที่กำลังเดือด สร้างความตกตะลึงให้กับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เป็นอย่างยิ่ง ญาติของคนไข้ที่อยู่ใกล้ๆ ได้รับตึงมือหมอขึ้นมาปรากฏว่าไม่มีอาการพุพองแต่อย่างใด ทำให้ทุกคนแปลกใจมาก ต่างเชื่อว่าครุหมอเข้าทรง จึงทำให้หมอกลับไม่เป็นอะไรเลย วันนั้นหมอกลับได้ทำการรักษาผู้ป่วยโดยใช้คาถาหมราบไฟแล้วให้ผู้ป่วยอาบน้ำ จากนั้นใช้ผ้าขนหนูซับน้ำจนแห้งใส่น้ำมันให้เรียบร้อยเสร็จแล้วเอาใบชะพลูที่ลนไฟจนนิ่มมาทาด้วยน้ำมันอีกครั้ง แปะลงตรงแผลจนทั่วแล้วให้ผู้ป่วยเอาน้ำไปรักษาต่อที่บ้าน โดยให้ผู้ป่วยนอนบนใบตอง รุ่งเช้าสามารถลุกขึ้นมาต้อนรับแขกที่มาร่วมงานแต่งงานได้ หลังจากนั้นก็รักษาตัวอยู่ที่บ้านอีกประมาณสองเดือนหายเป็นปกติไม่มีแผลเป็นเลย

ในการรักษาผู้ป่วยแบบพื้นบ้านนี้มีหลักปฏิบัติที่สำคัญในการรักษาอยู่หลายประการ กล่าวคือ ผู้ป่วยต้องขยันแช่น้ำให้มาก แช่ครั้งละประมาณครึ่งชั่วโมง หลังใส่น้ำมันแล้วต้องแปะด้วยใบชะพลูทุกครั้ง เพื่อป้องกันไม่ให้ปวดแสบปวดร้อนเวลาโดยลม นอกจากนี้ผู้ป่วยจะต้องงดของแสลงด้วยได้แก่ ขนมหวาน น้ำอืดลม ไข่ ปลาสด (ปลาไม่มีเกล็ด) อาหารทะเลทุกชนิด เนื้อสัตว์ต่างๆ ยกเว้นเนื้อหมู

จากนั้นมา ชาวบ้านต่างก็เรียกขานนามว่า “หมอกลับ” หมอกลับก็ได้เข้าสู่การเป็นหมออย่างเต็มตัว ดังนั้น ผู้ป่วยคนแรกจึงไม่ได้เป็นแค่ผู้ป่วยธรรมดา แต่เป็นผู้ป่วยที่สร้างตัวตนความเป็นหมอของหมอกลับได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หลังจากที่หมอกลับรักษาคณไช้รายนี้แล้ว ชื่อเสียงก็เป็นที่กล่าวขวัญรัลือไปทั่วจากการบอกเล่าแบบปากต่อปากของผู้คนที่เห็นและรับรู้เหตุการณ์ในงานแต่งงานดังกล่าว และได้ขยายไปหลายหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว

อีกกรณีที่น่าสนใจก็คือ พระภิกษุสงฆ์ วัดยางค้อม อำเภอพิบูลย์ ได้ประสบอุบัติเหตุถูกไฟไหม้ขณะเผากองหญ้าที่ราดด้วยน้ำมันเบนซิน มีแผลพุพองผิวหนังบางส่วนหลุดออก ทั้งที่ใบหน้า ลำตัว และแขน มีอาการปวดแสบปวดร้อนมาก ผู้พบเห็นเหตุการณ์ได้นำส่งบ้านหมอกลับ เพื่อให้หมอกลับช่วยรักษา หลังใช้คาถาหมราบไฟเสร็จก็ได้ทำการรักษาตามขั้นตอน โดยให้พระนอนรักษาตัวอยู่ที่บ้านหมอกลับประมาณสองสัปดาห์จนอาการดีขึ้นมาก จึงนิมนต์ให้กลับไปรักษาต่อที่วัดจนหายปกติไม่มีร่องรอยแผลเป็นให้เห็นเลย

ผลจากการรักษาดังกล่าว ได้มีส่วนสำคัญในการสร้างอำนาจบารมีและความศรัทธาต่อหมอกลับให้แพร่ขยายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้ป่วยมารับการรักษาอย่างไม่ขาดสายจนได้รับการกล่าวขานว่าหมอกลับเป็นหมอที่มีความสามารถในการรักษาอาการไฟไหม้น้ำร้อนลวกอย่างได้ผลดีเยี่ยม

จากการที่มีความเชื่อเสียงของหมอกลับขยายออกไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้วิถีชีวิตหมอกลับ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เนื่องจากมีผู้เคารพและเชื่อถือในความเป็นหมอ ทำให้หมอกลับเองต้องปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตนอย่างมากเช่นกัน

นอกจากหมอกลับจะมีความสามารถในการรักษาอาการไฟไหม้ น้ำร้อนลวก จนมีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้ว หมอกลับมีความสามารถในการรักษาโรคอื่นๆ เช่น แผลสดทุกชนิด โรคตาแดง แผลเรื้อรัง แผลน้ำกัดเท้า และโรคเรื้อรัง เป็นต้น

กระบวนการรักษา

หมอกลับ จิตจำ จะมีกระบวนการรักษาผู้ป่วยซึ่งมีขั้นตอนในการรักษา ดังนี้

1. ขั้นตอนการรับผู้ป่วย

ขั้นตอนในการรับผู้ป่วยจะมีการตรวจและประเมินภาวะความเจ็บป่วยของผู้ป่วยด้วยการซักประวัติสอบถามสาเหตุการเจ็บป่วย ว่าเกิดจากเจ็บป่วยจากการถูกไฟไหม้ น้ำร้อนลวกถูกน้ำกรด หรือสารเคมีใด ถ้าเป็นผู้ป่วยที่ไม่เคยผ่านการรักษาจากที่ไหนมาก่อน และเพิ่งได้รับความเจ็บมาใหม่ๆ ก็จะตรวจการบาดเจ็บที่ปรากฏด้วยสายตาเป็นสำคัญ ว่าเกิดขึ้นที่ใดมีปริมาณและมีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด สังเกตสภาพทั่วไปของผู้ป่วยประกอบด้วย หากเป็นผู้ป่วยที่บาดเจ็บมาหลายวัน หรือผ่านการรักษาจากโรงพยาบาลมาก่อนก็จะอาศัยการดมกลิ่นที่เกิดขึ้นช่วยประกอบการวินิจฉัยด้วย หากกลิ่นเหม็นรุนแรง และกลิ่นติดจมูกนานถือว่าการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วยรุนแรง หากมีกลิ่นติดจมูกนานเกินสองชั่วโมง ถือว่าความเจ็บป่วยถึงขั้นวิกฤตยากที่จะรักษาได้

2. ขั้นตอนขณะให้การรักษา

จะเริ่มให้การปฐมพยาบาลเบื้องต้นโดยการใช้คาถาหมราบไฟ เพราะผู้ป่วยที่มารับการรักษาจะมีความเจ็บปวดจากการเจ็บปวด ดังนั้น สิ่งแรกที่หมอสามารถให้การช่วยเหลือได้ทันทีทันใด คือ การใช้คาถาหมราบไฟ เพื่อดับพิษร้อนและบรรเทาอาการปวดแสบปวดร้อนก่อนที่จะให้การรักษารูปแบบต่อไป และในขณะที่หมอกำลังปฐมพยาบาลผู้ป่วยอยู่นั้น ภรรยาหรือผู้ช่วยหมอก็จะจัดเตรียมยาและเวชภัณฑ์ต่างๆ ไว้อย่างครบครันอันประกอบด้วย น้ำมันใบชะพลู ใบตอง (กรณีต้องนอนรักษา) กรรไกรตัดหนังกำพรั้าที่หลุดลอก คีมคีบผิวหนัง (Forceps) เพื่อให้สามารถให้บริการผู้ป่วยได้อย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็จะมีการเตรียมความพร้อมด้านจิตใจของผู้ป่วย และญาติ โดยหมอจะให้ความมั่นใจกับผู้ป่วยและญาติว่าสามารถรักษาให้อาการจะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว และหายได้เป็นปกติ ตลอดจนบอกขั้นตอนการรักษาที่จะให้และผลที่จะเกิดขึ้นจากการรักษาให้ผู้ป่วยและญาติ

ได้รับทราบถึงกระบวนการรักษาทั้งหมด เป็นการให้ความหวังและกำลังใจแก่ผู้ป่วยและญาติจนพร้อมที่จะรับการรักษาตามกระบวนการและขั้นตอนต่างๆ ตามศาสตร์ของหมอพื้นบ้าน

ในส่วนของการเตรียมความพร้อมด้านร่างกายนั้น ก็ทำควบคู่กันไปกับการเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจไม่ได้แยกลำดับก่อนหลังอย่างชัดเจน ก่อนการใส่ยาหรือน้ำมันกับผู้ป่วย หมอจะต้องทำความสะอาดร่างกายของผู้ป่วยก่อน โดยให้ผู้ป่วยอาบน้ำจากบ่อบาดาลหรือบ่อน้ำตื้นเป็นเวลานานประมาณครึ่งชั่วโมง จะไม่ใช้น้ำฝนหรือน้ำประปา เพราะจะทำให้ผู้ป่วยปวดแสบปวดร้อน และแผลจะหายช้าด้วย จากนั้นก็ใช้กรรไกรตัดผิวหนังที่พุพองออกหมอจะใส่ยาหรือน้ำมันบริเวณที่เป็นแผลจนทั่ว นำใบชะพลูที่เตรียมไว้ แปะทับให้ทั่วบริเวณที่เป็นแผล และถ้าหากเป็นมากทั้งตัวก็จะให้ผู้ป่วยนอนบนใบตอง โดยหมอจะอาบน้ำ แต่งแผล ใส่ยา เปลี่ยนใบชะพลู และใบตองให้วันละ 2 ครั้ง ถ้าผู้ป่วยมีอาการอย่างอื่นแทรกซ้อน เช่น มีแผลติดเชื้อ มีไข้ร้อนเพลียมาก หรือไม่สามารถถ่ายปัสสาวะได้ หมอก็จะไปขอให้พยาบาลที่เปิดคลินิกในตลาดมาช่วยรักษา เช่น การให้น้ำเกลือ ยาแก้ปวด แก้อักเสบ การใส่สายสวนปัสสาวะ เป็นต้น

3. ขั้นตอนการสิ้นสุดการรักษา

แม้ว่ากระบวนการรักษาของหมอกลับจะมีความเคร่งครัดในการใช้คาถาอาคม และการติดต่อกับครูหมออย่างใกล้ชิดก็ตาม แต่การสิ้นสุดการรักษาของหมอกลับก็ไม่ได้มีความซับซ้อนมากนัก เนื่องจากหมอกลับจะรับผิดชอบในการให้ครูตัดหมูรยให้ผู้ป่วยด้วยตนเอง ดังนั้น การสิ้นสุดการรักษาของหมอกลับจึงเกิดขึ้นเมื่อผู้ป่วยหาย หรือไม่สมควรรักษาท่อหรือผู้ป่วยไปรักษาต่อที่อื่น

กระบวนการผลิตและตรวจสอบคุณภาพยาของหมอกลับ

ในกระบวนการผลิตยาหรือปรุงยา ของหมอกลับ จิตจำ นั้น มีการใช้น้ำมันมะพร้าวเป็นหลัก (จะใช้น้ำมันอื่นแทนไม่ได้) แต่น้ำมันมะพร้าวอย่างเดียวก็ไม่สามารถใช้เป็นยารักษาโรคหรือบาดแผลได้ จะต้องนำมาผ่านกระบวนการปรุงยา โดยการนำมาผสมกับน้ำมันดีของพ่อท่านคล้าย ขี้ผึ้งจากผึ้งป่า และสมุนไพรบางอย่าง (ซึ่งหมอไม่เปิดเผย) นำมาเคี่ยวให้เข้ากัน โดยอาศัยความร้อนจากเตาถ่านหรือไม้ฟืนจนส่วนผสมยาหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน มีความหนืดในระดับที่ต้องการ ซึ่งอาศัยประสบการณ์เป็นมาตรฐานในการตรวจสอบ จากนั้นหมอจึงจะเข้านั่งสมาธิที่หน้ากระโถนน้ำมันที่กำลังเดือดพร้อมกับท่องคาถาคำกับและเอามือข้างขวาลงไปแกว่งในน้ำมันที่กำลังเดือด จากนั้นจึงน้ำมันไว้ให้เย็น แล้วนำไปบรรจุใส่ขวดที่เตรียมไว้ ปิดฝาให้เรียบร้อย แล้วนำไปประกอบพิธีกรรมปลุกเสกคาถาอีกครั้งหนึ่งที่โต๊ะบูชาหน้าหิ้งครูหมอเป็นอันเสร็จพิธีการปรุงยา เมื่อจะใช้หมอก็ก็นำหยิบเอาไปใช้ได้ตามต้องการ

การตรวจสอบคุณภาพยา ของหมอกลับ จะมีกระบวนการในการตรวจสอบคุณภาพยา โดยเริ่มตั้งแต่การจัดหาวัตถุดิบที่นำมาใช้ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเตรียมทั้งหมดด้วยตนเอง แต่ถ้าไม่สามารถจัดเตรียมได้ทันทีก็จะหาซื้อจากแหล่งที่ผลิตวัตถุดิบที่เชื่อถือได้และมีการติดต่อซื้อขายกันเป็นประจำ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปรุงยาก็เป็นอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้เป็นการเฉพาะจะไม่ใช้ร่วมกับกิจกรรมอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน และในระหว่างการปรุงยาจะมีการตรวจสอบความหนืดและการเข้ากันของตัวยาคือเป็นระยะๆ ด้วยความชำนาญ (โดยมีภรรยาเป็นผู้ช่วยสำคัญในการตรวจสอบคุณภาพยา) จนได้ตัวยามีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ซึ่งตัวแปรสำคัญในการควบคุมคุณภาพและความสมดุลของตัวยาคือ ขี้ผึ้งจากผึ้งป่า ที่จะช่วยให้เนื้อยามีความพอดีพอเหมาะในการใช้ หากเนื้อยาไม่มีความพอดีตามต้องการจะไม่สามารถนำมาประกอบพิธีกรรมปลุกเสกคาถาขั้นสุดท้ายได้ จำเป็นต้องทิ้งไป และจะต้องมีการเตรียมปรุงยากันใหม่จนได้คุณสมบัติตามต้องการ เมื่อผ่านกระบวนการปลุกเสกแล้วการประกันคุณภาพขั้นสุดท้ายก็คือตัวหมอเพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่สามารถหยิบยานี้จากหิ้งบูชาครูหมอกไปให้ผู้ป่วยใช้ได้ ส่วนผู้อื่นจะนำไปใช้ได้หลังจากที่หมอได้นำออกมาจากหิ้งครูหมอเรียบร้อยแล้วเท่านั้น

นอกจากนี้หมอยังพิถีพิถันในเรื่องของการเก็บรักษาของผู้ป่วยที่บ้านอีกด้วย โดยกำชับให้ผู้ปวณำยาไปเก็บไว้ที่หิ้งพระหรือในที่สูงที่ไม่มีคนเดินข้าม ซึ่งเป็นการย้าเตือนให้ผู้ไข้ยามีความระหนักรและเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพื่อไม่ให้ยาถูกปนเปื้อนสิ่งสกปรกรอบข้างได้โดยง่าย และยังเป็นกรป้องกันกรหยิบยาผิดไปใช้อีกด้วย

การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการรักษาของหมอกลับ

นอกจากน้ำมันหรือยาที่ผ่านพิธีกรรมการปรุงและปลุกเสกแล้วในกระบวนการรักษายังประกอบไปด้วยสิ่งของสำคัญอีก 3 อย่าง ได้แก่ น้ำจากบ่อบาดาลหรือบ่อน้ำตื้น ใบชะพลู และใบตอง ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่ผ่านการวิจัยตามแนวทางของชุมชนมาหลายชั่วอายุคนจนตกผลึกเป็นภูมิปัญญาของชุมชน มีประโยชน์ในการรักษาอย่างได้ผลดีตลอดมา กล่าวคือ ใบชะพลูที่เป็นทั้งยาและผิวหนังเทียม ส่วนใบตอง เปรียบเสมือนที่นอนธรรมชาติสำหรับผู้ป่วยที่มีบาดแผลจากไฟไหม้ น้ำร้อนลวก น้ำบ่อ เป็นน้ำชะล้างทำความสะอาด ลดพิษร้อนจากการบาดเจ็บและมีสรรพคุณเป็นยาธรรมชาติที่สำคัญอีกด้วย ซึ่งเป็นน้ำที่เกิดจากบ่อน้ำที่มีคุณสมบัติเฉพาะในพื้นที่อำเภอฟิปปูน ซึ่งอุดมไปด้วยหินปูนเป็นจำนวนมาก

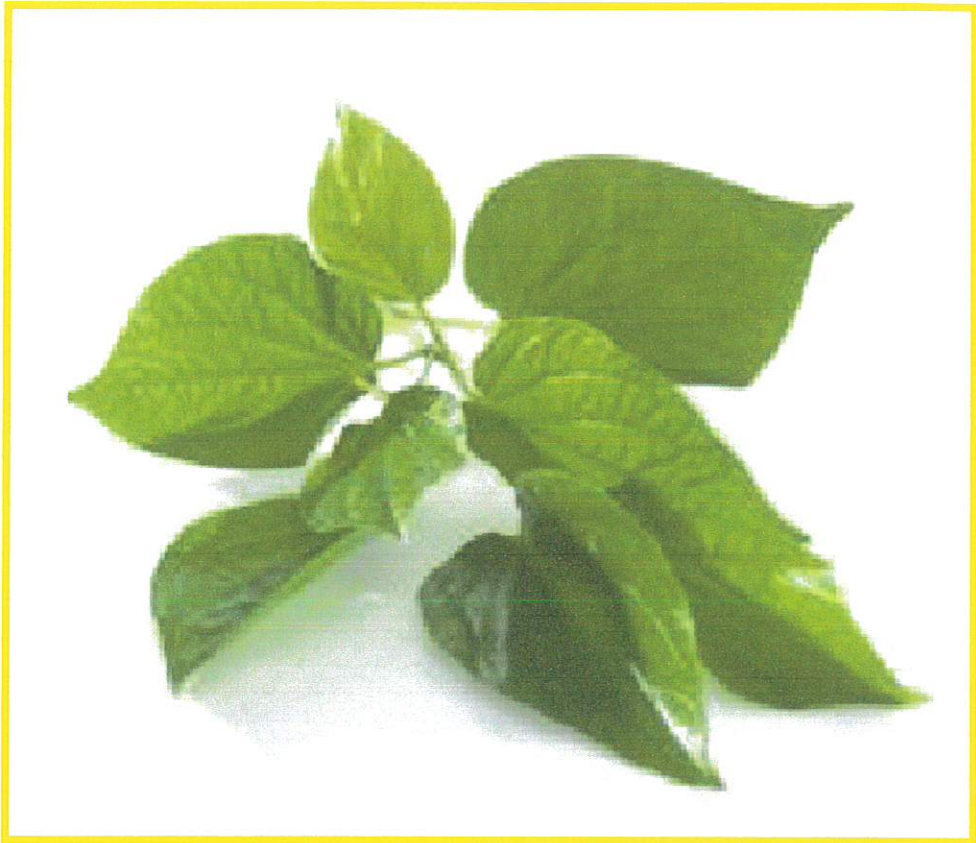
การรักษาผู้ป่วยไฟไหม้น้ำร้อนลวก ถูกกรด – ด่าง เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อน พิถีพิถัน ใคร่ครวญรอบคอบทุกขั้นตอน เพื่อลดความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน และเพื่อให้หายจากความเจ็บป่วยโดยเร็ว ดังนั้น เมื่อหมดใช้น้ำมันรักษาผู้ป่วยและแปะใบชะพลูอ่อนเรียบร้อยแล้ว หากให้ผู้ป่วยนอนบนที่นอนปกติทั่วไป ใบชะพลูก็จะหลุดลุ่ยง่ายทำให้ตัวยาหรือน้ำมันไม่ชุ่มและแห้งเร็วเกินไป การรักษาจึงไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร หมอพื้นบ้านจึงได้เลือกใช้ใบตองอ่อนที่มีความอ่อนนุ่มและเย็นมาปูเป็นที่นอน ทั้งยังเป็นพืชที่หาได้ง่ายในชุมชนอีกด้วย ซึ่งในขั้นตอนของการใช้ใบตองจะต้องผ่านการล้างทำความสะอาดและผ่าเอาแกนใบออกให้ราบเรียบ เวลาผู้ป่วยนอนทับจะได้ไม่เจ็บและช่วยให้ใบชะพลูที่ปิดบาดแผลไว้ไม่หลุดลุ่ย ทำให้ตัวยาสามารถซึมซับเข้าสู่เนื้อเยื่อได้ตามเวลาที่ต้องการ ส่งผลให้ผู้ป่วยหายเร็วขึ้น

การอาบน้ำทำความสะอาดร่างกายของผู้ป่วย เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องทำบ่อยๆ และเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาที่ขาดไม่ได้ สำหรับผู้ป่วยใหม่ทุกคนการอาบน้ำหรือล้างแผลด้วยน้ำบ่อหลายๆ ครั้ง เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก หลังจากซับแผลด้วยผ้าสะอาดแล้วก็ใส่ยาหรืออาบน้ำเป็นเวลานานนั้น ทำให้สามารถขจัดคราบน้ำมัน เนื้อเยื่อที่ตายเป็นหนองสามารถหลุดลอกออกไป

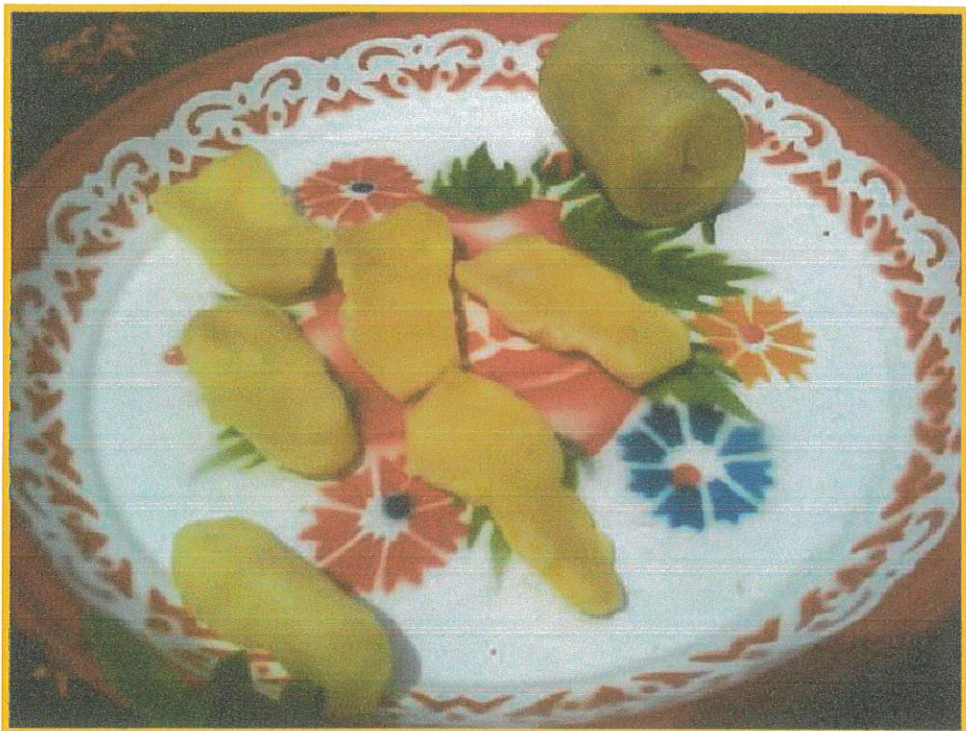
โดยผู้ป่วยไม่ต้องทรมานเหมือนการขูดแผลในโรงพยาบาล ทำให้ไม่เกิดแผลใหม่เมื่อหายจะไม่
ทิ้งร่องรอยแผลเป็นให้เห็นอีกด้วย

สำหรับใบชะพลูนั้น หมอพื้นฐานได้ค้นพบว่ามีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการรักษาผู้ป่วยที่ถูก
ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก หรือถูกสารเคมีต่างๆ ที่ทำให้ผิวหนังถูกทำลาย โดยหมออธิบายถึง
สรรพคุณสำคัญของใบชะพลูว่า นอกจากจะใช้ในการดูดซับพิษร้อนออกจากบาดแผลในร่างกาย
ได้แล้ว ยังมีคุณสมบัติในการทำหน้าที่ทดแทนผิวหนังที่ถูกทำลายไป หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น
“ผิวหนังเทียม” ได้อีกด้วย เพราะโดยปกติเมื่อผิวหนังถูกทำลายไปผู้ป่วยจะรู้สึกเจ็บปวด ทรมาน
อย่างมากเมื่อโดนลมหรือสัมผัสเสื้อผ้า การใช้ใบชะพลูมาห่อหุ้มร่างกายช่วยป้องกันผู้ป่วยไม่ให้
เจ็บปวดเวลาโดนลม ป้องกันการสัมผัสของแผลกับเสื้อผ้าหรือสิ่งระคายเคืองอื่นๆ ใบชะพลูที่
หมอพื้นบ้านเลือกใช้ใช้นั้นเฉพาะใบที่ค่อนข้างอ่อนเพราะมีลักษณะอ่อนนุ่ม โดยจะใช้ใบชะพลูที่
ผ่านการทำความสะอาด นำไปตากแดดให้เริ่มเหี่ยว หรือในกรณีฉุกเฉินจะใช้การอังไฟจนเหี่ยว
เอาส่วนของใบที่อยู่ด้านบนคือด้านที่ผิวเรียบลื่นมาทาน้ำมันแล้วนำไปแปะบริเวณบาดแผล ซึ่ง
ใช้น้ำมันทาแล้วเช่นกัน จะทำให้ใบชะพลูติดแน่นกับแผลโดยมีน้ำมันเป็นตัวเชื่อมให้ติดกัน
ดังนั้น ใบชะพลูนอกจากจะสามารถดูดพิษ ดูดความร้อนที่มากเกินไปออกจากร่างกายแล้วยัง
ช่วยทำหน้าที่เป็นผิวหนังเทียมในการรักษาความสมดุลของอุณหภูมิ และเกลือแร่ในร่างกายแทน
ผิวหนังจริงได้อีกด้วย

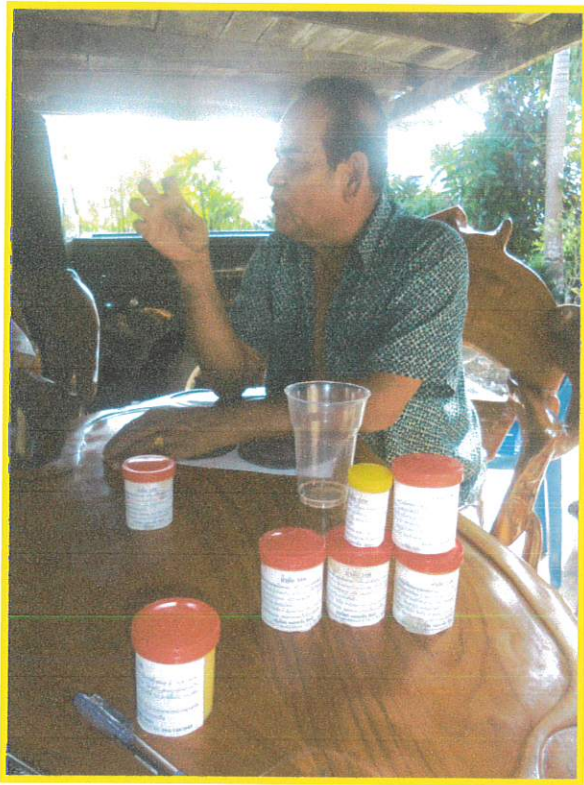
ใบชะพลู “ผิวหนังเทียม”

ภาพจี๋ผึ่งป่า

หมอกลับ จิตจำ กับ น้ำมันแก้แผลไฟไหม้ น้ำร้อนลวก

ภาพหมอกลับกับพิธีกรรมบูชาครูหมอหน้าห้องครูหมอ

การรักษาผู้ป่วยที่ถูกน้ำกรด

ภาพการใช้ใบชะพลูปิดแผลผู้ป่วยหลังใส่น้ำมันเพื่อช่วยดูดซับพิษร้อน
และทำหน้าที่เป็นผิวน้ำแข็งเทียมอีกด้วย

